
De gule Roser og den vilde Vin

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. ”De gule Roser og den vilde Vin”, i: *Mindeudgave Digte*, side: 84, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

De gule Roser og den vilde Vin

Der voxer gule Roser i min Have,
de passer saadan til den klare Luft.
Jeg vrager ikke Efteraarets Gave,
men aander ind den stille, blege Duft.
En alvorsfuld og rolig Skønhed vælder
– som faldt paa Livets Kind der Lys fra Døden –
ind i mit Sind fra Roserne, der hælder
sig fuldtudsprungne under Aftenrøden.

Javisst, jeg glæder mig ved Høstens Gave
og drikker Duften ind i dybe Drag
– de hvide Roser yderst i min Have
staar jo dog kun i Knop endnu i Dag -.
Vidt rækker Blikket over Eng og Moser,
ser vilde Ænders Flugt og Korn i Stakke.
Jo, den, der staar foran de gule Roser,
hvor kunde han vel andet end at takke?

Men engang – aldrig gaar det ham af Minde –
da stod han, hvor den glade Vildvin gror,
i lune Mures Skærm mod sure Vinde
og paa en gæstfri, varm og gavmild Jord.
Der blev han under Tusind Tankers Gæring
og Safters Brus igennem alle Aarer
til Fejdeven med Fynbo som med Færing,
fik Latters Dristighed og Raad til Taarer.

Og staar han nu foran de gule Roser
og er en anden, kommer han endnu
tværs over dyrket Ager, Kær og Moser,
Vildvinen levende og grant i Hu
og smiler, halvt i Graad, til Rødstensborgen:
„Dit Minde vil min Sjæl sin Livstid dyrke,
fordi du gav den i dens Somtermorgen
Vildviniens varme Skær og kaade Styrke.“